

BOJINZINA BANSKI PLO

E. 5 3

Svetogorska Kraljica

Per 342/1960

10003547,4

LETO III.

GORICA 1960

STEV. 4

Svetogorska Kraljica

MARIJANSKA REVIJA

Izdaja konzorcij »SVETOGORSKE KRALJICE«. * Za vsebino odgovarja Peter Flander, Trst - Trieste (Italija), Via Rapicio 3/I. * Naroča se pri Petru Flander, Via Rapicio 3/I, Trst - Trieste (Italija), tel. 74183 * Tisk: Tiskarna Lucchesi - Gorica - Gorizia.

Z dovoljenjem nadškofijskega ordinariata v Gorici - štev. 858/60 z dne 6. maja 1960.

Dragi častilci svetogorske Matere božje!

Neprecenljiva je vedno bila ljubezen milostne svetogorske Marije do našega naroda, saj je že ob prikazanju v svojem blaženem naročilu Urški »Reci ljudstvu naj mi tukaj sezida hišo in me prosí milosti!« imela v mislih ves slovenski rod.

Vprašajmo se, ali smo se že kaj žrtvovali, da bi tudi naši rodni bratje in sestre v Kristusu spoznali veličino naše slavne svetogorske Kraljice?

Zadeva je zelo važnega pomena, in mi jo smatramo za nujno potrebno, da jo vsak Slovenec premišljuje in da po svoji možnosti tudi dejansko pomaga pri širjenju češčenja milostne svegorske M. B. Zato polagamo na srca vseh Slovencev naslednje goreče prošnje:

- pomagajte nam širiti marijansko revijo »Svetogorska Kraljica«;
- med vašimi sorodniki, prijatelji in znanci doma in v tujini ji pridobivajte stalne naročnike, kajti, če hočete, da bo revija večkrat izšla, je nujno potrebno, da ji pridobimo čimveč stalnih naročnikov;
- darujte v tiskovni sklad revije, žrtvujte vsaj mali dar Mariji svetogorski na oltar; vaše darove bo Ona stotero poplačala;

— pomagajte nam tudi z molitvijo, da bi revija imela neoviran vstop v vsako slovensko družino in da bi prenehala borba proti njej, saj oznanja slavo vsem priljubljene milostne svetogorske Marije, Kraljice Slovencev.

Spomnimo vas, da so dobrotniki, naročniki in širitelji revije takoj deležni duhovnih dobrot, saj se po njihovih namenih vsak mesec daruje ena sv. maša pri Marijinem oltarju na Sv. gori.

Denarne prispevke, naročnino, prošnje in zahvale za objavo v reviji pošljite na novi naslov: Peter Flander — Svetogorska Kraljica — Via Rapicio 3/I, Trieste (Italia).

Posamezna številka revije je 100 lir (po pošti 120 lir); za inozemstvo 150 lir s poštino vred. Denar lahko nakažete po položnici (vaglia postale) ali v priporočenem pisnu.

Pričakujemo od vas blagohotnega razumevanja in dejanske pomoči, za kar se vam že vnaprej zahvaljujemo.

Naj milostna svetogorska Marija pošlje vsem Slovincem svoj materni blagoslov!

KONZORCIJ
»SVETOGORSKA KRALJICA«

OBVESTILO: Na Svvečnico in v nedeljo med njeno osmino sta se pri oltarju milostne M. B. na Sv. gori darovale dve sv. maši po namenih onih, ki so si nabavili veliki in mali koledar »Svetogorska Kraljica« za leto 1960. Na Upravi revije se še dobita 1. 2. in 3. št. revije »Svetogorska Kraljica«.

Naslovna slika predstavlja svetogorsko baziliko od južne strani.

Svetogorska Kraljica

LETO III.

GORICA 1960

ŠTEV. 4

Tržaški verniki so se poklonili milostni svetogorski Materi božji

*med procesijo Sv. Rešnjega Telesa v Trstu v ulici F. Venezian
kjer je bila izpostavljena njena podoba v spomin na 420. obletnico
njene prikazanja na Sveti gori - 1539-1959*

Kdor je imel srečo na praznik sv. Rešnjega Telesa približati se ulici F. Venezian (blizu škofijske palače) je prav gotovo ostal zelo presenečen, saj so se tam godili jako ganljivi prizori. Že okrog 4. ure popoldne so se na križišču dveh ulic F. Venezian in Cavana zbirali ljudje in se niso ganili z mesta do pozne ure. Kaj pa je bilo tako zanimivega, da so ti ljudje bili izredno mirni in pozorni? Kaj jih je priklenilo na omenjeno točko? Evo vam odgovor:

Lepa podoba svetogorske Matere božje, ki je bila izpostavljena pod oknom tretjega nadstropja velike hiše, okrašena z rožnatim cvetjem in razsvetljena s številnimi raznobarnimi lučkami, je vse navzoče in mimoidoče naravnost očarala in v mnogih vzbudila nemalo lepih, a tudi grenkih spominov na preteklost.

Pod podobo pritrjeni veliki napis dveh letnic 1539-1959 je bil več časa prava uganka za nekatere, seveda, dokler se ni razširilo pojasnilo, da letnici pomenita 420. obletnico Marijinega prikazanja na Sv. gori. Naravnost pretresljiv pa je bil prizor nekaterih starejših žensk, ki so z razprostrtimi rokami in s solznimi očmi neprenehoma zrle v lepi obraz milostne svetogorske M. B. Verjetno, da jih je spomin na nekdanja romanja na Sv. goro zelo ganil, saj se je tržaško ljudstvo vedno zelo rado zatekalo k Mariji svetogorski. O tem tudi jasno govori zgodovina Sv. gore. Pa tudi na obrazih mladih ljudi je bilo opaziti neko izredno srečo in sveti mir. Zakaj vse to, ni težko uganiti, saj so se pobožne duše zopet lahko v duhu pogovarjale s prebraženo Devico, Svetogorsko Kraljico.

Prizor iz ulice F. Venezian v Trstu med procesijo sv. Rešnj. Telesa.

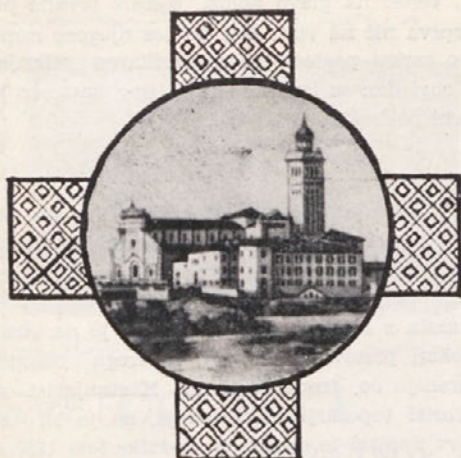
Pod oknom uredništva revije »Svetogorska Kraljica« je bila izpostavljena podoba svetogorske M. B.

Višek izrednega veselja in ganotja pa je bil po 6. uri, ko se je začel slovesen mimohod procesije sv. Rešnjega Telesa. Nešteto src se je radovalo ob pogledu na lepo podobo milostne svetogorske Marije, katere izredno mili obraz je na splošno ganil duše, da so jo goreče častile in prosile pomoči zase, za svoje družine, za drage sorodnike in končno še za pravično krščansko razumevanje med narodi. Tudi otroci so z nedolžnimi pogledi z veseljem zrlji na malega Jezusa z razprostrtimi rokami — kot da bi hotel vse objeti — ki ga Marija pestuje in nanj milo pogleduje. Dozdevalo se je, kakor da bi mu govorila: »Ljubi moj sinček Jezušček, glej to tržaško mladino, ki se nahaja v neštetih nevarnostih. Ohrani jo čisto, varuj jo vsakega greha!« Mali Jezus, ki se mu okrog ustnic igra nebeško lepi blaženi nasmeh, prav gotovo ne bo ostal trdosrčen do svoje ljubljene Matere, temveč bo z veseljem uslišal Njene prošnje. Torej tudi mladina je z veseljem občudovala Marijo svetogorsko; njihovi predstojniki so jih morali celo priganjati, da niso zaostajali za drugimi skupinami, ki so stopale v procesiji.

Končno je šel mimo stolni kapitelj sv. Justa, ki je spremljal prevzv. g. škofa, ki je nosil Najsvetejše. Kmalu zatem pa je stopala velika množica vernikov, ki je nazdušeno pozdravljala Svetogorsko Kraljico, kajti procesija se je bila za trenutek ustavila ravno v njeni bližini. Nešteto prosečih oči je zrlo v Njen dobrotno mili obraz. Več sreče pa so imele družine bivajoče v sosednih hišah, ki so z oken svojih stanovanj lahko mirno občudovale in častile ljubljeno svetogorsko Marijo. Prav vse so bile zelo presenečene nad temi ganljivimi nepozabnimi prizori.

Nočilo se je že, ko so verniki po zaključni procesiji z blagoslovom z Najsvetejšim odhajali od sv. Justa na svoje domove, noseč v svojih srcih živ spomin na milostne trenutke, ki so jih na priprošnjo svetogorske Matere božje bili deležni.

Še pozno zvečer se je po mnogih tržaških družinah govorilo o podobi Svetogorske Kraljice, izpostavljene med procesijo sv. Rešnjega Telesa v Trstu. Bog daj, da bi Ona in Njen ljubljeni Sin vedno in povsod kraljevala!

IZ SVETOGORSKE ZGODOVINE

4.

Leta 1539

Pisalo se je leto 1539 po Kristusovem rojstvu. Na prestolu sv. Petra je sedel pogumni in previdni papež Pavel III.; rimskonemško cesarstvo je vladal slaven cesar Karel V.; patriarh oglejski in obenem višji duhovni pastir goriške in gradiščanske grofije je bil kardinal Marino Grimani; poglavarstvo goriške grofije je vodil Gabriel grof Ortemburški s Koroškega. To leto si je izbrala Mati božja, da je sijajno obdarila zvesto vdanost svojega ljudstva.

Skalnica

Proti severovzhodu od Gorice, majhno uro hoda, se vzdiguje iz soške struge precej visok (688 metrov) kamenit hrib, takrat »Skalnica« imenovan. Ob južnem podnožju se širi vas Solkan; ob vzhodu se beli prijazni Grgar v plodni hribovski rupi. Pust je ta hrib, ali razgled z njega je prekrasen. Proti jugu in jugozapadu se zibljejo pred očmi valovi jadranskega morja, od tržaškega zaliva pa daleč doli do lepih Benetk in tja ven do istrskega obrežja. V celi potezi se vidi tudi hrbet kraških gora; razgrnjena je pred teboj gori-

ška in furlanska ravan, vsa posuta s trgi in vasmi. Rahlo se vzdigujejo s trtami ovenčana Brda; proti severu in severovzhodu moli visoko v zrak velikanski kameniti sklad julijskih in karniških planin s Triglavom, Krnom, Kaninom in drugimi hribi. Proti vzhodu se črnijo gozdni vrhovi trnovski in idrijski. Na jugovzhodu se zgublja vid ob notranjskih in istrskih čereh.

Urška Ferligoj

Jasno je vstalo poletno sonce nekega sobotnega dne (bržkone meseca junija) leta 1539. Prijazno je obevalo kamenito Skalnico; prijetno so brenkljali zvončki med čredo, ki je pulila borno pašo izmed skalovja. Nedolžne pastirske pesmice so se srečavale s šumenjem soških valov. Preprosta, uboga, pa pobožna pastiričica iz bližnjega Grgarja doma imenovana Urška Ferligojka, je poganjala svojo čredico proti vrhu. Ko pripase do vrha, pobožno poklekne, ročice sklene ter začne prav goreče, kakor je bila vajena, priporočevati se Materi božji; še bolj ko druge dni, saj je bil sobotni dan, Kraljici nebes že od nekdanj posvečen. Preprosta revica morebiti še prav vedela ni, kako nevarni in težki so bili oni časi; sklepała je vendar nedolžne ročice kakor nekdanj Mojzes za svoje ljudstvo. Molitev pravičnega oblake predere,

Marija se ji prikaže

Tudi Urškine prošnje pridejo pred prestol nebeške Kraljice in jo izvabijo iz raja doli na pusto Skalnico. Ko bi trenil, obsije deklico nebeška svetloba, na zlatih oblakih sklonjena zablešči se pred njo rajska prikazen Matere božje z detetom Jezusom na desnici. Urški sonce otemni, Skalnica zgine; počutki se ji ustavijo, zamaknjena zre v nebeško prikazen. Mila Mati nebeška prijazno ogovori preplašeno deklico, stegne roko, pokaže na vrh in ji spregovori te blažene besede: »RECI LJUDSTVU NAJ MI TUKAJ SEZIDA HIŠO IN ME PROSI MILOSTI«.

O P A Z K E

Urška Ferligoj v ustnem izročilu

Natančnejših življenjepisnih črtic nam zgodovina o marijini izvoljenki Urški ni

ochranila. Bila je pripravno milostno orodje v božjih rokah: svetu nepoznana je pred prikazanjem svojo čredo pasla in Bogu zvesto služila; po opravljenem povelju Matere božje se je v priljubljeno samoto povrnila. Podobno so se vedle v vseh časih s posebnimi milostni obdarjene osebe, n. pr. mala Bernardka v Lurcu, Melanija in Maksim v La Saletti. Ustno izročilo pa še sedaj pozna hišo, kjer je bila blaga pastirica rojena; dandanašnji se to domovanje imenuje po domače »pri Piskovih v vasi«. Priimek »Ferligoj« je pa v grgarski občini izginil. (V solkanski krstnih knjigah je nekdo ta priimek videl. — Priimek s končnico »oj« v naših krajih ne manjka, n. pr. Cigoj, Čičigoj, Suligoj in Sfiligoj, Črnigoj, Kogoj i. dr. Sorodna z imenom Ferligoj sta priimka Ferletič, Ferlat. — Da se Urška Ferligojeva (ali Ferligojka) navadno imenuje »Ferligojnica«, prihaja bržkone od tod, ker so benečanski duhovniki in sploh Italijani končnico »nica« pritaknili.

Umrta je, najbrže, ne dolgo po prikazanju v Grgarju, kjer so jo pokopali na tedanjem pokopališču, ki je bilo okoli vikarijske cerkve v »Britofu«. Ko so prezbiterij širili je Urškin grob prišel med cerkveno obzidje; rajnica počiva bajè sedaj ravno za velikim oltarjem. V prejšnjem stoletju se je bila raznesla govorica, da so oo. frančiškani Urškino truplo spravili na Sveto goro in ga položili v rakev v kapelici sv. Mihaela. Nevedne ljudi je motil star, zlizan napis na kameniti plošči omenjene rakve, kjer je bilo čitati ime: »Uršula...«. O. rektorja prisilijo, da jim mora rakev odpreti; ali v njej najdejo le ostanke trupla neke imenitne, plemenite gospe, ki ji je bilo Uršula ime.

Ljudstvo pripoveduje, da se je Marija Devica pastirici večkrat tudi na domu v Grgarju prikazala. Pravijo, da se je vsakokrat gošta megla razgrnila in Materi božji pot pripravila, kadar se je s Svete gore k ljubljeni pastirici napravila. Tudi njeno smrt ustno izročilo skrivnostno pripoveduje. Dva frančiškana sta bajè goreče molila v cerkvi na Sveti gori; kar ima eden njiju čudno prikazen: Urška stopa belo oblečena proti glavnemu oltarju, Mati božja se doli skloni in

ji venec na glavo položi. Njegov tovariš pa izprva nič ne vidi; šele ko čez njegove rame po cerkvi pogleda, se mu prikazen odkrije. Drugi dan so izvedeli, da je Bog pastirico k sebi poklical.

Kako se je Marija prikazala

V *kaki podobi* se je bila Mati božja na Sveti gori prikazala? — Bavčar, ki pravi, da je zgodbo prikazanja iz zapisnikov svetogorskih prepisal, trdi, da se je Mati božja prikazala z detetom Jezusom, ki ga je na obeh rokah pestovala. Pisatelj, katerega rokopis hranijo oo. frančiškani na Kostanjevici v Gorici (opozarjamo čitatelja, da je bil A. Črv napisal te opazke in dodatke leta 1883.), pa pobija mnenje Bavčarjevo ter skuša dokazati, da se je bila Mati božja prikazala sklonjena na oblakih z detetom Jezusom na desnici, z levico pa na mesto kazaje, kjer je hotela imeti milostni tempelj. Opira pa svoje mnenje pisatelj na dve sliki, ki ju je bil dal o. Romuald Sitar, rektor na Sveti gori, v začetku XVIII. stoletja napraviti, in sicer eno veliko na platnu za refektorij, ki se še dandanašnji (l. 1883) hrani, drugo pa a fresco v cerkvi nad obokom pred prezbiterijem, ki se obnovljena tudi še (1883) nahaja na omenjenem mestu. O. Sitar je bil dal oni sliki napraviti ravno pred kronanjem podobe Matere božje na Sveti gori. On, pravi omenjeni pisatelj, gotovo ni kar tja v en dan domišljiji slikarjevi prepustil, kako naj podobi napravi, temveč je ukazal, prikazanje Matere božje tako naslikati, kakor je bilo v domačih zapisnikih popisano, in je zraven tega poizvedoval in primerjal, kaj verjetna ustna izročila o tem pripovedujejo, ker takrat je bil v živem spominu ljudstva ta imenitni dogodek še z marsikaterimi okoliščinami, ki so se potem sčasoma pozabile.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Le za kratek čas nas mora osrečiti svet in njegove dobrine. Skoraj vsa-ka samo svetna radost ima v sebi tudi klico razočaranja in bridkosti.

SVETOGORSKA KRONIKA

Vsa povojna leta je naša slavna Marijina božja pot na Sveti gori bila zelo dobro obiskovana, še prav izredno pa v lanskem letu 1959, ko smo obhajali 420. obletnico obstoja, oziroma Marijinega prikazanja pastirici Urški Ferligoj. Iz vseh krajev naše lepe Primorske je ljudstvo pohitelo k Mariji na Sveto goro in ji še enkrat zapriseglo vedno zvestobo.

Zelo veliko romarjev je vse nedelje prihajalo tudi iz Slovenije; številni so bili veliki in mali autobusi, ki so častilce svetogorske Marije pripeljali do vrha, oziroma do svetišča. Ne da se popisati velika navdušenost in gorečnost, ki ga je slovensko ljudstvo vse leto izkazovalo svoji ljubljeni milostni svetogorski Materi in Kraljici.

Višek Marijine slave pa je bil 8. in 9. september, ko smo praznovali praznik rojstva Marijinega, saj se je ob tem škofijskem romanju zbralo na Sveti gori veliko romarjev, ki so vso noč prečuli v goreči molitvi in lepem petju. To so bili res do solz ganljivi prizori. Sam dobri Bog ve koliko milosti in tolažbe je to ljudstvo prejelo po priprošnji milostne svetogorske Kraljice.

Da Marija na Sveti gori še deli milosti, pričajo nove zahvale, ki so jih uslišani verniki podarili iz hvaležnosti svetogorskemu svetišču in katera so razobešena na vidnem kraju zadaj za glavnim Marijinem oltarjem.

VERNIKI IZ SALEZIJANSKE ŽUPNIJE SV. IVANA BOSKA V TRSTU SO PORO- MALI K MARIJI SVETOGORSKI

Ob 420. obletnici svetogorske božje poti se je ljubezen naših vernikov do milostne svetogorske Marije še bolj utrdila. V lanskem poletju smo kar dvakrat poromali na Sveto goro. Prvo romanje se je vršilo v mesecu juliju. Avtobus z 48 romarji nas je iz Trsta popeljal do Prevalja nad Solkanom. Od tam smo šli peš do slavnega Marijinega svetišča. Četudi precej mokri od dežja romarji niso godrnjali, kajti vsi so se zavedali, da je na romanju treba marsikatero nevšečnost za dobro vzeti, saj pokora mora biti. Torej vsi presrečni, da smo kljub slabemu vremenu dospeli na sveti Marijin kraj, smo s ponižnimi srci vstopili v Marijino svetišče in se Materi božji takoj poklonili in, seveda, jo zelo zahvalili za srečen prihod.

Po več svetih mašah in pridigah in po slovesnem blagoslovu z Najsvetejšim smo se vračali k našemu avtobusu na Prevalje, od koder nas je popeljal na tako zvano malo Sveto goro »KOSTANJEVICO«. Z našo lepo novo pesmijo »Svetogorska Ti Gospa, up si vsakega srca...« smo tudi tukaj lepo počastili Marijo in nato smo si v podzemlju ogledali grobnice francoskih kraljev. Pred odhodom pa smo Mariji zapeli še eno pesmico v slovo.

Avtobus nas je peljal preko krasno cvečočih goriških poljan do Marijinega svetišča na Mirenski grad. Tukaj smo občudovali nadvse lepo notrajnčino božjepotne cerkve Zalostne Matere božje. Prekrasni novi križev pot, ki ga je naslikal priznani primorski slikar Tone Kralj, nas je naravnost očaral, oziroma zelo ganil, saj je kakor živo prikazano trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Kakor je že naša stara a vedno lepa slovenska navada, smo se tudi tukaj poslovili od Zalostne Matere božje s pesmijo »Vse prepeva, vse raduje...«. Naša zadnja postaja je bila še sončna Gorica, seveda, ob pozni večerni uri ni bilo več sonca, ki bi jo obsijal, a zelo lepo razsvetljeno mesto, in še posebno stari zgodovinski goriški grad sta nam napravila zelo lep vtis.

V veselem razpoloženju in v po'nem zadovoljstvu našega romanja smo se malo pred polnočno uro vrnili v našo tržaško prestolnico in še prej, ko smo se razšli na naše domove, smo sklenili da se v letu 1960. še večkrat povrnemo v romarsko svetišče naše milostne svetogorske Kraljice. —

Vodstvo romanja

500-letnica goriške stolne župnije

Dne 16. marca 1960, na praznik sv. Hilarija in Tacijana, so se v Gorici zaključile slo-

vesne proslave ob priliki petstoletnice, odkar je bila ustanovljena v Gorici prva samostojna župnija, s sedežem v sedanji stolni cerkvi.

Goriško naselje je nekdanj spadalo pod župnijo Solkan. Solkanski župnik je sprva sam duhovno oskrboval tudi Gorico; pozneje je eden izmed treh solkanskih kaplanov hodil oskrbovat Gorico, dokler se ni v svojstvu vikarja tu naselil; končno je vikar v Gorici postal župnik in si podredil celo materno župnijo v Solkanu. Končno so obe župniji ponovno ločili.

Misli o molitvi

Dobra molitev - uspešna molitev

Dobra molitev mora odločilno usmerjati in oblikovati naš krščanski značaj, mora globoko posegati v naše življenje. Če tega ni, potem je naša molitev pomanjkljiva. Prastaro pravilo se glasi: Kdor zna prav moliti, zna tudi prav živeti. Če pa kljub molitvam naše življenje mineva tjavdan, če teče po izvoženih kolesnicah vsakdanje praznote, če ni nobenega napredka v duhovnem življenju, je to znamenje, da ji manjka katera bistvena sestavina.

BISTVENE SESTAVINE DOBRE MOLITVE PA SO: PONIŽNOST, ZAUPANJE IN ZBRANOST.

PONIŽNOST je torej v molitvi na prvem mestu. Ponižno je molil Abraham, ki je v pričo Boga priznal: »Drznil sem se govoriti z Gospodom, čeprav sem prah in pepel.« Ponižna je bila molitev cestinarja, ki še oči ni upal povzdigniti proti nebu, ampak se je trkal na prsi in govoril: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku«. In bil je uslišan, prevzetni farizej pa je odšel iz templja neopravičen! (Lk 18, 9-14). Ta Jezusov nauk so si učenci dobro zapomnili in apostol Jakob (4,6) pravi v svojem pismu: »Bog se prevzetnim ustavlja, ponižnim pa daje milost.«

Druga bistvena sestavina dobre molitve je STANOVITNO ZAUPANJE. Sv. Bernard pravi, da je slaba vsaka molitev, ki je predrzna ali mlačna ali pa izvira iz srca, ki

Poživimo molitev sv. rožnega venca, saj je ena izmed najlepših molitev in je Bogu zelo všeč. Naj se po siovenskih domovih ne samo v mesecu oktobru, temveč vsak večer zmoli vsaj desetko sv. rožnega venca, in družine bodo deležne obilo božjega blagoslova.

nima dovolj zaupanja v Boga. Pravo zaupanje pa imamo takrat, kadar pričakujemo, da nas bo Bog uslišal ne zaradi naših zaslug, ampak zaradi svoje neskončne dobrote in to pa zaradi Jezusovega zasluženja. Z zaupanjem v Boga priznavamo, da je on izvor vseh dobrot, ki nam jih z velikodušno darežljivostjo daje. V sv. pismu, zlasti v psalmih, se neprenehoma poudarja, kako Bog zaupno molitev usliši: »Ker je zaupal vame, ga bom rešil« (Ps 90). Tudi Kristus je prav tako učil: »Kdo izmed vas bi dal svojemu sinu kamen, če ga prosi kruha? Ali bi mu dal kačo, če ga prosi ribe? Če torej vi, ki ste hudobni, znate dobre darove dajati svojim otrokom, koliko bolj bo vaš nebeški Oče dajal dobrih darov tem, ki ga prosijo!« (Mt 7,9-11) In pri zadnji večerji se Gospod zopet vrača k isti misli: »Karkoli boste prosili v mojem imenu, to bom storil, da se Oče poveliča v Sinu. Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom to spolnil.« (Jan 14, 13-14).

Vendar pa se včasih zdi, kakor da Bog naših prošnj ne usliši; Bog namreč hoče, da bi bilo tudi naše ZAUPANJE STANOVITNO. O tem nas je zopet najlepše poučil Janez sam. V priliki o brezbožnem sodniku je poudaril, »da je treba vedno moliti in se ne naveličati«. Če je brezbožni sodnik pomagal ubogi vdovi do pravice, ker ga je neprenehoma nadlegovala s prošnjami, »in Bog ne bo do pravice pomagal svojim izvoljenim, ki vpijejo k njemu noč in dan, in bo odlašal pri njih?« (Lk 18, 1-8). Ta svoj nauk je Jezus potrdil tudi z dejanjem: ko ga je prosila poganska kananejska žena, naj ozdravi njeno hčer, ki jo je mučil hudi duh, ni Gospod takoj izpolnil njene prošnje; šele na ponovne prošnje jo je uslišal, rekoč: »O, žena, velika je tvoja vera; zgodi se ti, kakor želiš!« (Mt 15, 21-28). To je tudi za nas nauk, naj vztrajamo v molitvi, ker le s ponižno in stanovitno ter zaupno prošnjo bomo dosegli, kar nam je za zveličanje potrebno. Zlate besede je zapisal apostol Jakob »Naj pač ne misli tak človek, ki prosi brez vere in brez zaupanja, da bo od

Gospoda kaj prejel. Veliko premore goreča molitev pravičnega.« (Jak 1,7; 5,16).

Goreča molitev pa pomeni toliko kot PRISRČNA IN ZBRANA MOLITEV. Za zbranost se zahteva, da opustimo vse, kar nas med molitvijo moti in raztresa, ter da se resno potrudimo misliti na to, kar Bogu govorimo. Če je molitev pogovor z Bogom, ne pozabimo, kdo je Bog in poskrbimo za dostojno vedenje pred njim! Prošovoljna raztresenost je nespoštljivost do Boga in zato grešna, ker človek premalo ali nič ne pomisli, da govori z neskončno svetim Bogom. Zato je naša dolžnost, da med molitvijo, ko iz oči v oči govorimo z Bogom in našim nebeškim Očetom, tudi mislimo, kaj govorimo in poslušamo, kaj Bog nam govori! Naj ne bo naša molitev samo na ustnicah, v srcu pa praznosta ali popolnoma druge misli, sicer nas zadene Izajev in Kristusov očitek: »To ljudstvo me časti z ustnicami, a njih srce je daleč od mene!« (Mt 15, 8). In naš pregovor dobro pravi: Usta zastojn govore, ako ne moli srce!

V širšem pomenu pa naj bi bila molitev in hvalnica k Bogu vse naše življenje. To se zgodi takrat, če smo zaradi Boga dobri in pravični, usmiljeni in pošteni do bližnjega; če ob misli na Boga vse trpljenje vdano prenašamo in se premagujemo. Takrat naša molitev ni več samo v mislih ali besedah, ampak prehaja v dejanja in daje našemu dejanju in nehanju nadnaraven pečat. Potem bo molitev tudi solza v našem očesu, ki se upira v nebo, pa naj bo že solza srečne ganjenosti ali pekoče boječine. Potem bomo dosegli z molitvijo, kar je zapisala sv. Mehtilda Magdeburška:

Molitev ima veliko moč:

otožno srce spremeni v veselo,

ubogo srce v bogato,

bolno srce v močno,

slepemu srcu podari vid,

mrtvo srce vname —

vélikega Boga priklíče v majhno srce.

NA ROMANJU PO PRIMORSKEM

600 - letnica Sv. Višarij (1360-1960)

Komu je nepoznano to ime — Svete Višarje? Saj je bila ta bajnolepa božja pot celih 600 let cilj pobožnih romarjev in hribolazcev. V tej blagoslovjeni samoti, ki je tako oddaljena in tako vzvišena nad vsem posvetnim hrupom, se človek zamakne v pobožno in zbrano molitev. V tem planinskem rajju, ki se dviga 1792 metrov visoko nad morjem, se človek nadiha svobode in napije lepote. Pobožnemu romarju se zdi, da je tu bližje Bogu in njegovi Materi Mariji; dviga se mu duša proti nebu. Ljubitelju prekrasnega stvarstva božjega se odpirajo od tu čudoviti razgledi v lepote te naše zemlje; raste mu v srcu ljubezen do teh lepih krajev.

Kako se je začela Višarska božja pot?

O postanku te božje poti nimamo zanesljivih zgodovinskih podatkov, kakor jih tudi pri mnogih drugih starodavnih svetiščih pogrešamo. Če so prej obstojali taki točni zgodovinski podatki, so jih pač morala imeti bližnja benediktinska samostana v Podkloštru in na Osojah na Koroškem, toda za časa cesarja Jožefa II., ki je zatrl toliko samostanov in božjih poti, so morali biti ti zgodovinski viri uničeni. Edina zanesljiva letnica je bila ohranjena v napisu, ki je pred prvo svetovno vojno stala nad glavnim oltarjem in se je glasila:

IN HOC LOCO MATER CHRISTI
INVENTA STETIT.

(Na tem mestu je stala najdena Mati
Kristusova.)

Velike črke v napisu nam kažejo letnico MCCCLX = 1360. Tega leta so torej našli na kraju sedanje cerkve kip Marijin, ki sto-

Milostna podoba Višarske M. B.

ji sedaj v glavnem oltarju kot milostna podoba. Ta letnica nam daje podatek o zgodovinskem postanku te božje poti. Pobožna legenda pa nam pripoveduje naslednje:

Zabničani so imeli že od nekdaj pravico, da pasejo ovce na višarski gori. Pasel jih je vaški pastir. Bilo je leta 1360., ko neke sobote ni bilo ovc k večerni molži. Pastir leta po širnem gozdu ter išče in kliče svoje ovce,

Marijino svetišče na Sv. Višarjah

pa nikjer jih ne najde. Ves utrujen pride do vrha in tam najde svojo čredo. pa glej čudo! Vse ovčice kleče okoli brinovega grma ter se ne ganejo z mesta. Kaj je neki to, si misli osupli pastir, pristopi bliže in pogleda v grm. Sredi grma leži lesena podoba Matere božje z usmiljenim Jezusom na levi roki. Svet strah prešine pastirja. Ponižno poklekne in vzame sv. podobo v roke. Poln veselja jo poljubi in sklene, da svojo srečo razodene

domačemu župniku in mu izroči podobo. Ko vstane in se napoti proti domu, jo ubere hipoma vsa čreda za njim ter ga spremlja v lepem redu do župnišča. Ta čudna procesija je privabila mnogo ljudi iz hiš, ki so se še bolj čudili, ko so slišali, kaj se je na gori zgodilo. Župnik vzame podobo ter vpraša farane, kdo bi jo bil na goro zanesel, toda nihče ne ve nič povedati. Zapre jo v omaro.

Drugo jutro ovce ne dajo pokoja ter ne morejo dočakati, da bi se jim hlev odprl. Hitro lete na goro do istega grma, pa tudi kip Matere božje je sredi grma kakor prejšnji dan. Zopet ga je pastir vzel in odnesel župniku v Zabnice. Toda neka tajna sila je kip zopet prinesla na goro. To se je zgodilo trikrat. Tedaj so pa sporočili to dogodbo tedanjemu patriarhu v Oglej, kjer je bilo takrat središče cerkvene oblasti za naše kraje. Ko je patriarh vso zadevo preiskal, je naročil, naj se na omenjenem kraju sezida cerkev in naj se v tej cerkvi postavi v glavni oltar najden kip Marijin.

Ker se bodo kmalu začele jubilejne slovesnosti 600-letnice Svetih Višarij je prav, da pogledamo v svetovišarsko kroniko, kjer najdemo zapisane najvažnejše podatke o poteku slovesnostih 400- in 500-letnice, Sloven-

cem zelo priljubljene svetovišarske božje poti. Tako bomo spoznali gorečo ljubezen, ki so jo naši predniki imeli do svetovišarske Matere božje in se zanjo še bolj navdušili tudi mi.

Leta 1760: 400-letnica

15., 16. in 17. avgusta: Na praznik Vnebovzetja Marijinega se je zbralo na gori 24 duhovnikov in ogromna množica romarjev. V slovesni procesiji so nesli čudodelno podobo Matere božje okoli višarskega vrha. Krški stolni prošt iz Celovca — takrat je spadalo svetišče na Svetih Višarjah in vsa Kanalska dolina pod krškega ali celovškega škofa — je imel slovesno sveto mašo na sam praznik. Drugi dan slovesnosti je opravil slovesno službo božjo osojski opat Roman, tretji dan pa podklosterski opat Emilijan.

Leta 1860: 500-letnica

Zunanji sijaj drugega jubileja morda ni dosegel prvega iz leta 1760, toda gorečnost Marijinih častilcev je bila pri drugem večja, saj so našli 102.000 svetih obhajil.

Krški škof dr. Valentin Wiery se je ob petstoletnici udeležil romanja. On sam je tudi preskrbel tako zvano višarsko sveto leto, ki ga je papež sam razglasil v posebnem pismu. Na predvečer praznika Kristusovega

vnebohoda so po vseh cerkvah kanalske dekanije zvonovi slovesno oznanjevali začetek tega svetega leta. Tisti večer se je na Svetih Višarjah zbralo že toliko ljudi, da je bila slovenska in nemška pridiga. Procesije so prihajale iz Koroške, Kranjske, Stajerske in Goriške. Velika procesija je prišla celo iz Solnograškega. Slovesno sprejetih procesij je bilo tisto leto 86. Pridig je bilo 165 in zanimivo je, da je bilo več slovenskih kot pa nemških: 109 slovenskih in le 56 nemških govorov. Poleg tega je bilo še 53 govorov pri sprejemu romarjev (32 slovenskih in 21 nemških) in 45 govorov pri slovesu (26 slovenskih in 19 nemških). Svetih maš je bilo tisto leto opravljenih na Sv. Višarjah nič manj kot 1477. Nekateri dnevi je bilo kar po dvajset maš; na angelsko nedeljo (4. septembra) jih je bilo celo 26. Poleg celovškega

škofa Wierya, ki je pridigal tudi slovensko — to je bil zadnji celovški škof, ki je znal gladko naš materin jezik — sta poromala na Sv. Višarje ob tej priliki tudi celjski opat Vodušek in goriški stolni prošt baron Kodelli.

VZPENJACA NA SV. VIŠARJE

Mnoge je strašila dolga in strma pot na Sv. Višarje. A ta strah je v veliki meri bil prazen: z dobro voljo se lahko pride v ta naš lep planinski raj. In ko je bil romar enkrat tu gori, ga srce vedno zoget vleče nazaj. Z otvoritvijo vzpenjače iz Ovčje vasi na Sv. Višarje pa je sedaj dana možnost tudi starim ljudem in bolnikom, da lahko poromajo k Mariji Višarski, saj jih to moderno prevozno sredstvo v nekaj minutah potegne skoraj do svetovišarskega svetišča.

Krščanska družina

Na razvalinah družinske sreče

Kotiček miru, košček izgubljenega raja, bi morala biti po božji zamisli krščanska družina. In hvala Bogu, še je na slovenski zemlji veliko takih družin. Pa je — žal — tudi mnogo takih, ki bi najrajši rekle, kakor je rekla v stari zavezi vdova Noemi: »Ne imenujte me več lepo (srečno), ampak imenujte me rajši grenko, ker me je Vsemogočni silno napolnil z grenkostjo« (Rut 1, 20).

Od kot to, da toliko ljudi joka na razvalinah družinske sreče? Prvi trenutek bi človek mislil, da se zruši družinska sreča in iz hiše izgine mir tam, kjer ni zemeljskega blagostanja, kjer **skrbi in preskušnje** družino tako obiskujejo, da komaj eno poženo skozi glavna vrata, pa skozi stranska že prihaja druga. Pa ni tako. Saj nam življenje kaže srečne družine, kjer včasih ni črnega kruha in za sol oče nima denarja. Res, da v

takih primerih življenje lahko postane zagrenjeno, a neutrudljiva delavnost staršev že zna dobiti kos kruha za vsakogar, toda mora ga poljubiti, če mu je drobec padel na tla. — Pridejo križi in nadloge. Toča pobije letino, živinče pogine, kašča zgori, v hišo se vgnezdijo bolezni, ki izpodjeda zdravje materi, otroci so pa še tako majhni in nevzgojeni. Hudo je, a zaupanje v Boga ne pusti, da bi se v hišo vselila mrka nezadovoljnost. Ponekod pravijo, kakor je rekla Bogu vdana žena, ki so jo zadevale hude nesreče: »Človek je kakor leskov grm, bolj ko ga Bog obsekuje, lepše raste.«

Ne uboštvo in križi, temveč peklenske sile podirajo srečo in rušijo družinski mir. Tiste sile, ki so tudi prvotni zemeljski raj spremenile v solzno dolino.

Iz mnogih družin podi srečo in

božji blagoslov **preklinjanje**. Pisatelj Finžgar, ki življenje slovenskih družin dobro pozna, je napisal: »Razžaljen je bil glavar družine in bridko je izpregovoril v navalu jeze, in beseda, ki je prišla na dan, je bila kletev. In ko je bila izgovorjena iz ust, ki je niso poznale, je udarila po družini kakor božji bič. Materi so se udrle solze, sivi ded se je poslovil od peči in brez besed odšel k sosedovim, otroka Francelj in Janezek sta se stisnila v temen kot in prisluškala v trepetu. Nad družino, kjer je postavila tron tiha ljubezen, se je nagnila grenka teža očetovega molka. In ko so sedli k večerji, se je vrnila skleda s komaj dotaknjeno jedjo nazaj v kuhinjo.« — Kako mora biti šele tam, kjer je kletev vsak dan na vrsti: namesto jutranje molitve — kletev, pri delu — kletev, pri jedi — kletev, v družbi — kletev. Kletev nad ženo, nad otroki, nad starši, nad posli, nad delom, nad vremenom. — Ne košček raja, košček pekla je taka hiša.

Komaj kakšna sled za izgubljenim rajem ostane v družini, kjer začne gospodovati **pijača**. Mož se izogiblje delu in domu, češ da ga doma vse draži, in rajši poseda po gostilnah, ki so za srečno družinsko življenje večja škoda kot črv za drevo. Tam v veseli družbi prepeva, žena z otroki pa doma joka. In ko pijan pride domov in se po hiši opoteka, razgraja, kriči, preklinja: kako pred otroki očetovsko čast ponižuje in podira mir in srečo v družini!

Ni sreče in miru v družini, kjer življenje grene **otroci, ki ne poznajo četrte božje zapovedi**. Koliko solz izsilijo materi iz oči svojeglavni in trmasthi otroci, ki komaj napol odrasli že nočejo nikogar več poslušati, nobenega nasveta ne preneso.

Družinsko srečo in mir podirajeta tudi **prepiri in razprtije** po hišah.

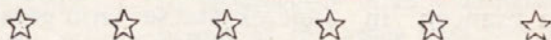
Zdi se, da smo prišli zadnje čase v tisto prerokovano dobo razpada in razdora, ko »bo v eni hiši pet razprtih: trije se bodo razprli zoper dva in dva zoper tri; oče bo zoper sina in sin zoper očeta, mati zoper hčer in hči zoper mater, tašča zoper snaha in snaha zoper taščo« (Lk 12, 52-53). Zdi se, kakor bi Kristus opisoval naše dni, ko je vsakdo zoper vsakogar in zoper vse, ko je v zadnjo gorsko vas seglo sovraštvo in so se v tiho družinsko življenje vgnezdile razprtije. In med sosedi? Med dvema hišama in celo med dvema strankama v isti hiši so skopani skoraj nepremostljivi prepadi, za njimi pa razpeta bodeča žica nespravljivosti. In to pogosto za malenkost, gre za besedo, ki jo je v svoji lakomiselnosti izrekel otrok, gre za pot, za ped zemlje. »Od kod boji in prepiri med vami?« vprašuje apostol. Pa takoj ugane: »Ali ne od tod: iz vašega poželenja, ki se vojskuje v vaših udih« (Jak 4, 1); ki ga pa niste znali premagati.

Ni sreče in božjega blagoslova v družini, ki **noče poznati svetosti zakonskega življenja** in ima veliko število otrok za neznosno breme. V tako družino se namesto otrok naselejo temne sile pekla kakor maščevalni duhovi. Telesno hiranje, živčne bolezni, zakonske razprtije, muke ranjene vesti. Nad vsem družinskim življenjem kot težak grozilen oblak visi prekletstvo, in zadelo jih je; zavrgli so blagoslov, in blagoslov se je od njih odmaknil« (Ps 108, 18).

Velike razvaline družinske sreče vidimo tudi tam, kjer so odprli vrata brezboštva, čigar cilj je: družino v korenini zastrupiti in jo razdreti. Zanikuje namreč vse, kar je v človeškem življenju svetega, zanikuje vse osnove ter poglobitve dolžnosti in pravice družinskega življenja, ki izhajajo od Boga stvarnika vseh stvari.

PO MARIJI K JEZUSU

Dozdravljena Kraljica!

Mati Sina božjega

2.

Z nedopovedljivim radovanjem je pričakovala presveta Trojica Marijine odločitve. Marija ne premišlja niti trenutek. Vesela je, da bo z Mesijem nastopila težko pot. Čaka jo neizmerno veselje, pa tudi nezaslišane bridkosti. Pa vidi samo voljo božjo in v nedopovedljivi ljubezni do nas je izpregovorila milijonkrat blaženo besedo: »*Glej dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi.*« Sedaj je prišel trenutek, ko je Sin božji sprejel nase vso težo naših grehov. Moč Najvišjega jo je obsenčila in neskončni Bog je počival pod njenim srcem. »*In Beseda je meso postla in je med nami prebivala...*« Glava se ji skloni k prsom, duša ji počiva v globokem molku — v božjem miru... Ta prizor je višek v Marijinem življenju, je za Marijo to, kar je bila gora Tabor za njenega Sina. Kdor nima kamena namesto srca, se mora ogreti ob premišljevanju velike skrivnosti, ki se je takrat dopolnila v Mariji.

Marija je postala božja Mati: On, ki je od vekomaj rojen od nebeškega Očeta in je sedaj spočet od Marije Device, je isti; Bog mu je oče od vekomaj, Marija mu je mati. Dala mu je vse, kar mati da otroku, ko mu da življenje. Zgodil se je največji čudež božje ljubezni in usmiljenja. Zgodilo se je, česar noben človeški jezik ne more povedati, nobeno človeško pero popisati, zgodilo se je ne-

kaj, pred čimer se tresejo sovražniki božji, trese pekleno brezno, zgodilo se je najneverjetnejše in vendar najresničnejše: Bog je postal človek, nebesa so se odprla in rosila Pravičnega in večni oblaki so dežili — Zveličarja Jezusa Kristusa, ki naj bo moljen, ljubljen in slavljen na veke. Tako je Marija postala božja Mati!

Božja Mati! O čast in veličina brez primere, o izvoljenje in odlika brez enakosti! Pred njo izgine vse, kar je velikega in čedejnega vrednega na zemlji: povišana je nad vse stvari v nebesih in na zemlji. Lahko reče o sebi: *Kakor cedra na Libanonu sem povišana in kakor cipresa na Sionski gori. Kakor palma v Kadesu sem visok zrasla in kakor zasajena roža v Ierihu; kakor lepa oljka na polju in kakor javor ob vodi sem visoko zrasla.* (Sir 24, 17.)

»Kaj naj rečem, »vzklika sveti škof Epifanij«, o slavni in sveti Devici? Izvzemši samega Boga, stoji više kakor vse stvari. Ker je božja Mati, je lepša kakor kerubi in serafi, kakor vsa angelska vojska. Noben jezik nebes in zemlje, niti angelski, je ne more dostojno proslaviti. O blažena Devica, ti čista golobica in nebeška nevesta, o Marija, o ti nebo, ti tempelj in prestol božanstva, ki imaš pri sebi Kristusa, Sonce, ki žari v nebesih in na zemlji! O ti sveti oblak, ki si iz nebes pripeljal v razsvetljenje na zemljo

najžarnejšo luč, Kristusa! O bodi pozdravljena, milosti polna, ti vrata nebeška, o kateri od Boga razsvetljeni mož v Visoki pesmi kliče: »Moja nevesta je zaprt vrt, zapečaten studenec.«

In sv. German jo pozdravlja: »Pozdravljena, Marija, milosti polna! Svetejša si kakor svetniki, krasnejša kakor serafi, bolj časti vredna, kakor vse, kar je ustvaril Stvarnik. Pozdravljena, najčistejša, ti zaklad čistosti, ti kras nedolžnosti, ti nerazorana in nedotaknjena zemlja, ki si nam rodila klas, iz katerega se pripravlja kruh življenja. Pozdravljena, vinska trga, na kateri je zorelo vino, iz katerega poganjajo device, in bodi naša srednica pri Bogu!«

Častilci Marijini! Častimo Marijo kot božjo Mater! Ni prazna reč, častiti Marijo, kličati jo na pomoč. Kdor Marijo zares časti in jo posnema z lepim krščanskim življenjem, mu je zagotovljeno zveličanje; kdor Marije ne časti, je v nevarnosti njegovo zveličanje. Sv. Anzelm pravi: »Nemogoče je, da se pogubi, kdor je Marijin otrok.« In sv. Janez Damaščan trdi: »Kdor se Mariji posveti, nosi opravo zveličanja, ki jo Bog podeli onim, ki se hočejo zveličati.« — Ali ne kaže zgodovina, da so oni, ki so Mariji odrekli čast, tajili tudi božanstvo Kristusovo? Ako se danes, žalibog, množe napadi na osebo Zveličarjevo, to ne prihaja od častilcev Marijinih, marveč od onih, ki jemljejo čiščenje Materi božji! Ako je večkrat tudi pri katoličanih vera tako slaba, gorečnost tako majhna, je to navadno pri onih, ki jim je

Marija tuja, neznano Marijino čiščenje. Izkušnja uči: bolj ko je čiščenje Marijino prisrčno, otroško, odkritosrčno, bolj je živa vera v Jezusa, bolj cvete krščansko življenje, bolj je utrjena čednost. Kjer ni ljubezni do Matere, kjer je usahnil vir molitve k njej, tam je duša bolna, srce bolno.

Sam Jezus hoče, da častimo njegovo Mater. Saj je poskrbel, da v teku stoletij v sv. Cerkvi nikdar ni usahnilo čiščenje njegove Matere. Vsem svojim svetnikom je vsadil v dušo prav posebno ljubezen do Marije. On sam govori svoji Materi: *V Jakobu počivaj in v Izraelu imej svoj delež in med mojimi izvoljenimi se ukorenini. In ukoreninila sem se med častitim ljudstvom, katero je del mojega Boga in moj delež in v družbi svetnikov je moje stanovanje.* (Sir 24, 12.)

Častilci Marijini! Naj bi se Marija ukoreninila v naših srcih, naj bi globoke korenine poglavo Marijino čiščenje, da postanemo njeno izvoljeno ljudstvo. Naj bi mili žarki njenih materinih oči, krasota njenih čednosti, njene čistosti, smehlaj njene materine ljubezni, sončni sijaj njene materine priprošnje ganil uboga srca grešnikov! Naj bi presrečna božja Porodnica otela grešnike iz teme greha, iz verig grešnih navad, nevarnosti pekla, da se njih srca razjočejo in olajšajo v solzah pokore! Naj bi nas pripeljala k zakramentu sv. pokore, da se z Bogom spravimo, in nas potem vodila k angelski mizi, da vredno prejmemo Jezusa, blagoslovljeni sad njenega telesa!

P. F.

Marijina majniška

1. Glejte že majnik cvetoči prihaja, ptičice zopet veselo pojo. Ljudstvo krščansko veselje navdaja, zdaj bo slavilo nebeško Gospo.
2. Majniško cvetje lepo se razvija, šmarnice bele najlepše cveto. Slavljena ž njimi je roža Marija, njene oltarje krasijo lepo.
3. Množice verne v svetišča hitijo, milostni Materi zrejo v obraz. Vdano, goreče častijo Marijo, pesmi-molitve so vernih izraz.
4. Prošnje kristjanov usliši Marija, silno potrebni smo zdaj pomoči. Tebe zahvalna slavi melodija, bodi pozdravljena Mati vse dni.

Odpev: *Majnik duhovnih dobrot še natrosi, naj jih Marija kristjanom izprosi!*

V SLUŽBI PRESVETEGA SRCA JEZUSOVEGA

Poživimo pobožnost devetih prvih petkov in zadoščujmo božjemu Srcu!

Ali si za to?

2.

Zveličar nam je hotel povedati, da je Njegova prevelika ljubezen **ranjena**, da **trpi vsled mrzłote, mlačnosti, nehvaležnosti ljudi**. In to naj bi vzbudilo v nas zavest, da moramo čutiti z Njim, da Ga moramo tolažiti, da Mu moramo nuditi nadomestilo za vso ono krivico in nehvaležnost, s katero vračajo mnogi Njegovo ljubezen. Zato je Zveličar sv. Marjeti potožil, da za svojo ljubezen žanje pri ljudeh toliko mrzłote, mlačnosti in nehvaležnosti. Zahteval je od nje, naj skrbi, da bo sama in da bodo drugi dali zadoščenje tej Njegovi pozabljeni in ranjeni ljubezni. Želel je, naj se v ta namen ustanovi poseben praznik v čast Njegovemu presv. Srcu, ki naj bo praznik zadoščanja; v isti namen naj verniki prejemajo ob prvih petkih sv. obhajilo in opravljajo še druga dela zadoščanja. To željo ljubega Zveličarja je svetnica tudi vedno povdarjala in je z zgledom in navodili vse častivce presv. Srca k zadoščanju navajala.

Tako, sedaj menim, da ti bo jasno, da če hočemo to pobožnost po želji Zveličarja prav gojiti, moramo predvsem misliti na spravo ali zadošenje. Tudi sv. Cerkev, ki je to pobožnost od Zveličarja hvaležno sprejela in jo ves čas goreče širila, je pri vsaki priliki in vedno učila, da je zadoščeva-

nje bistveni del te pobožnosti. Kako čudovito lepo je to poudarjeno v cerkvenih molitvah in v vsej liturgiji v čast presv. Srcu. Vse to nam je pa še posebno jasno in lepo povedal sv. Oče Pij XI. l. 1928 v svoji znameniti okrožnici o »skupnem zadoščevanju presv. Srcu«. Tu izrecno pravi, govoreč o posvetitvi presv. Srcu, da moramo z njo združiti tudi zadoščenje. »**To dolžnost** zadoščanja nam nalagata pravičnost in ljubezen. **Pravičnost**, da popravimo, kar smo Bogu žalega storili s svojimi grehi, **ljubezen**, da pokažemo svoje sočutje s trpečim in zasramovanim Zveličarjem in ga pri vseh svojih slabostih vsaj nekoliko potolažimo.

Prijatelj, mislim, da si se po vsem tem, kar sem ti doslej povedal, že zdavnaj odločil, da sprejmeš plemenito delo zadoščevanja presv. Srcu, za katero sem te hotel pridobiti. Kako in kaj boš mogel to izvrševati, o tem sem se namenil, da ti bom obširneje pisal. Le eno željo imam: da temu delu posvetiva posebno pažnjo in na njem zgradiva vse svoje duhovno življenje. Naj nama bo to služba, ki jo prevzameva iz ljubezni do presv. Srca. Saj ne moreva Bogu nič dopadljivega in grešnemu svetu nič bolj koristnega storiti, kakor če stopiva v službo zadoščanja in tolažbe presv. Srca Jezusovega, ker po spravi in tolažbi najbolj hrepeni Njegova ranjena ljubezen.

Pomagajmo sv. Očetu Janezu, da se bo sladko kraljestvo presv. Srca Jezusovega čimprej razširilo na vse dele sveta

Časi, v katerih živimo, so v pre mnogih ozirih nekrščanski, **poganski**. Ves svet je zajet od zla prinašajočega materializma. Človek se obrača le v tostranost in se bolj in bolj oddaljuje od Boga. V svoji najgrši sebičnosti hoče denarja in zopet denarja, pa ne za hranjevanje, ampak za uživanje in izživljanje. Nobeno sredstvo mu ni grešno, samo da more zadostiti svojim strastem, pri vsem tem pa je nemiren, nesrečen. Ker je iz gospodarstva, kulture in morale **izrinil Boga**, zato je zavlada- lo brezboštvo, zato resnična kultura propada, zato se bohota razbrzdanost v družinah in izven njih. Današnje človeštvo je bolno, nekrščansko in če ne pride rešitev, mora v svojih grehah poginiti.

Rešitev prihaja! Sv. oče jo prinaša z odločnim pozivom, **naj se svet vrne nazaj k Bogu**. Samo v pokristjanjenju vsega, kar je razkristjanjenega, je rešitev posameznikov, družin in držav. **Svet je treba zopet**

osvojiti za Kristusa Kralja.

Molimo torej, da bi papežev poziv našel povsod močan odmev. **Molimo posebno za duhovnike**, da bi vsi in prav razumeli klic sv. očeta.

Za to prepotrebno, akcijo se morajo zavzeti tudi verniki. Ne smemo več sebično skrbeti samo za lastno zveličanje, ampak v nas mora postati živa zavest, da smo **odgovorni tudi za zveličanje svojega bližnjega**,

Sv. Oče poziva k delu za zopetno pridobitev človeštva za Kristusa ne samo duhovnike, ampak tudi laike. Danes morajo biti vsi verniki, moške in žene, fantje in dekleta, dejanski apostoli za pokristjanjenje sodobne družbe. V vseh mora vzrasti čut odgovornosti, vsakdo se mora čutiti soodgovornega za zmago božjo v svetu. Nihče ne sme mrmrati s Kajnom: »Kaj mi mar drugi ljudje, saj nisem njihov varuh!« Pač pa vsakdo se mora zavedati, da bo odgovarjal ne samo za svoje, pač pa tudi za svojega bližnjega zveličanje.

IZ KATOLIŠKEGA SVETA

Zlati jubilej prevzv. gosp. nadškofa goriškega Hijacinta Ambrosija

Ob petdesetletnici njegovega mašniškega posvečenja se ga častilci milostne svetogorske Matere božje s hvaležnostjo spominjamo v molitvi, saj je prav njegova zasluga, da se je zadeva naše revije »SVETOGORSKA KRALJICA« končno ugodno rešila. Zato mu prisrčno kličemo: **Prevzvišeni!** Naj milostna Marija svetogorska Vam še nadalje pomaga srečno krmariti čolniček Vaše nadškofije in naj Vas še na mnoga leta ohrani pri najboljšem zdravju!

Naš nepozabljeni knez nadškof metropolit goriški **Mons. dr. Frančišek Sedej**

Rojen v Cerknem dne 10. okt. 1854
Novo mašo pel v Cerknem 27. avg. 1877
V škofa posvečen 25. marca 1906
Obhajal srebrni jubilej
(25. letnico škofovanja) 25 marca 1931
Umril v Gorici dne 28. novembra 1931

Prav je, da se mi primorski Slovenci kotvdani častilci naše milostne Svetogorske Matere božje s hvaležnostjo spominjamo našega pok. prevzvišenega knezonadškofa dr. Frančiška Sedeja, kajti tudi on je bil njen goreči častilec in velik dobrotnik svetogorskega svetišča. Številne so tudi zasluge, ki si jih je prevzvišeni pridobil v času svojega škofovanja med slovenskim ljudstvom, saj mu je bil v najtežjih letih njegove zgodovine oče, svetovalec in tolažnik. Zelo važno je pismo bivšega tržaškega škofa Alojzija Fogarja, ki ga je prejel za svoj srebrni jubilej oziroma za 25. letnico škofovskega posvečanja. Poglejmo njegovo vsebino:

Njegovi Visokosti

mons. drju Frančišku Borji Sedeju,
Knezu - nadškofu - metropolitu ob 25. obletnici Njegovega škofovskega posvečanja

Ze četrto stoletja je preteklo od srečnega dne, ko Ste bili posvečeni za škofovstvo; četrto stoletja že, odkar je duhovščina Vaše častite nadškofije goriške pridobila v Vaši Visokosti vzornika svečeniških čednosti, ljudstvo varnega vodnika, učitelja in blesteč zgled vere in ljubezni, milega in pravičnega predstojnika, rimska Cerkev pa gorečega in odločnega branitelja.

Skozi burne čase političnih zmed in strasti, ko so se stare davne uredbe do temeljev spreminjale, Ste Vi, Visokost, šli nedotaknjeni, spoštovani in ljubljani od vseh, ki so poznali Vaše svete namene in Ste ohranili plemeniti mir, čednostno modrost in evangelsko previdnost. Iz teh izrednih Vaših darov in iz tako žarečega vzgleda so vzkllile blagodenje posledice Vaši duhovščini in Vašemu ljudstvu, posebno še radi prepričanja, da Cerkev ostane vedno KATOLIŠKA, vesoljna, tudi kadar vzgaja za domovino versko vestne državljane.

Zgodovina preteklosti je izpričala, kako velikansko škodo prinaša veri in domovini pretirani nacionalizem, presajen v cerkev; zgodovina bodočnosti bo pokazala zanamcem, kako zelo je koristilo Cerkvi in Italiji Vaše strogo katoliško delovanje.

Naj bi večni Pastir, ki je rekel: »Učite vse narode!« »Dajte cesarju, kar je cesarjevega!« »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!« poplačal Vaše delo s tem, da bi uslišal Vašo gorečo prošnjo, ki ste jo tolikokrat izrazili, da bi videli združene kakor v enem srcu in eni duši v verni ljubezni in v krščanski službi domovine Svojo duhovščino in Svoje ljudstvo. Bog blagoslovi Vaše nepopisne napore in usliši prošnje in molitve, ki se za Vašo Visokost goreče in iskrene dvigajo iz globočin src tisočev in tisočev ovčje Vaše črede. Izvolite sprejeti tu-

di voščilo podpisanega, ki je bil nekdanj Vaš osebni tajnik in Vam bil tako blizu. Vas globoko spoznal, iskreno občudoval in po Vaših posvečenih rokah sprejel milost škofstva.

Francišek Borja, nadškof, metropolit in knez!

Dvignite čelo in prehitite z očmi 25 let Vašega škofovanja in pogledjte, koliko zvezd žari, kako krasna setev zaslug blesti v tej Vaši slavni preteklosti. Leva in circuitu oculos Tuos et vide! Dvigni svoje oči naokrog in pogledj! Uživajte in radujte se, zdaj ko vse to kličete v spomin, ko vse vežete z mistično poroko Svojega jubileja, slavljen od Svoje ljubljene črede, čistost in pobožnost ti venčata zmagoslavno čelo in ti, ponižni a ne ponižani napadani, a ne premagani, si velikan, ki z božjo pomočjo spet potrjuje slavo katoliškega episkopata! »Kdor te blagoslavlja, bodi blagoslovljen, kdor Te preklinja, bodi preklet!« ponavlja z vero in ljubavjo duhovščina in ljudstvo vse cerkvene pokrajine. Pozdravljen, Pastir, nadaljuj med nami svoje poslanstvo, prenesi v naša srca žar svoje posvečujoče ljubezni.

V Trstu na dan sv. Hilarija in Tacijana 1931

+ ALOJZIJ FOGAR

škof tržaško-koprski, sufragan
metropolit goriškega

Kako priljubljen je bil nadškof dr. Francišek Sedej med goriškim ljudstvom, je najlepše izpričala njegova poslednja pot na Sv. goro. Vsa Goriška, vsa Furlanija, vse bratske škofije bivšega nadškofa: Reka, Poreč, Trst, Videm, Ljubljana so bile zastopane; v duhu so bila zbrana vsa slovenska srca okrog svojega velikega mrtvega sina. Njegovo izmučeno telo počiva na Sv. gori pri Gorici v svetogorski baziliki za glavnim oltarjem.

Pokojni nadškof dr. Fr. Sedej je vladal na križišču dveh kultur, slovenske in romanske, vedno pravično, a bil je zvest sin svojega ljudstva in zato tudi trpin in neustrašen borec za njegove svete pravice. Zato se mu tudi v resnici ni bilo treba ničesar bati, njegova vest je bila čista. To vemo zdaj bolj nego kdaj koli poprej in nam so ter ostanejo kakor zapoved njegove lastne besede pred smrtjo: »HOCEM, DA OSTANE MOJE IME V ZGODOVINI ČISTO«. Slava njegovemu spominu!

KOTIČEK ZA BOLNIKE

Bolnikova soba — svetišče

2

Tudi mi, ki pridemo z bolnikom v stik, delajmo v istem duhu in se obnašajmo v bolniški sobi kot v božjem svetišču. Bolnikova soba bodi primerno opremljena in s finim taktom urejena. Že navadni zdravstveni oziri zahtevajo, da je soba čista in

snažna, da je preskrbljena s svežim perilom in prezračena, da prijazen okrasek razveseljuje bolnikovo oko in srce. V naši skrbi za bolnika naj se zrcali ljubezen do bližnjega in spoštovanje pred njegovim križem. Ne sme nas pa nepremišljena navdušenost zapeljati, da bi sobe napolnili s eve-

tjem, ki je bolniku vsled močnega vonja nadelno in morda celo škodljivo. Tudi nam verski čut odsvetuje, da bi krasili stene z malo dostojnimi slikami. Kjer kraljuje resnoba bolečine, nima prostora neokusna posvetnost. V kolikor dopuščajo razmere, glejmo na to, da damo sobnemu okrasju tudi kakšno pobožno misel. Predvsem spada v bolnikovo sobo križ. V tem svetem znamenju naj ima bolnik pred očmi vzor in tolažbo. V splošnem se bomo pač ozirali na značaj in posebnost bolnikovo: otroku in otroški duši je všeč stvar, ki resnemu možu morda ne prija.

Ne samo sobna oprema bodi primerna tihemu prostoru, tudi naše obnašanje v sobi in naše zadržanje do bolnika bodi umerjeno. V bolniški sobi se ne bomo kretali, kakor da smo v družabnem salonu ali na kaki zabavni prireditvi. Ropotajoč nastop, preglasno govorjenje in smeh, je neznošen tako za bolnika kakor za dostojnost bolniške sobe. V sobi bolnikovi naj vlada mir, tiho obzirno vedenje, ljubeča pozornost. Robustno izraženje krepkega zdravja žali trpina. S pozornostjo kajpada spet ne smemo pretiravati. Bolnik, ki je še pri dobrih močeh, ne sme videti naše bojzani in plahega šepetanja. Ne ravnajmo žnjim, kot bi bil že v zadnjih vzdihih. Pravo srednjo pot nam bo narekovalo dobrohotno srce. Ni, da bi preveč tožili in tarnali in kazali pretirano skrb. Pravilneje bo, da vzbujamo upanje in prigovarjamo k pogumu. Bolnik večkrat z napeto pozornostjo opazuje obnašanje obiskovalca, da bi razbral iz njega, kakšen vtis je storil njegov položaj in koliko sme upati. Nato mislimo in ne pokažimo nikakega presenečenja. Tožbe bolnikove poslušajmo s prijaznim potrpljenjem. Neopaženo skušajmo obrniti njegove misli od boleznih na druge stvari. Če mu pripovedujemo o stvareh, ki ga zanimajo in vesele, mu stem prinesemo v sobo košček sonca. Vesel obraz, prijazen nasmeh pa šaljiva beseda nudijo trpinu veliko uteh. Razsvetili in nalahno privzdignili smo mu njegov težki križ. Posvetnih novic ne nosimo dosti v bolniško sobo. Bolj primerna in učinkovita je topla, pobožna beseda. Biti pa mora kratka in naravna in pohlevna. Nič usiljive pridige in sladke dolgovčnosti. Čim bolj sveža in naravna beseda izzveni, tem boljša je.

Zavedajmo se vselej, da je obisk bolnika delo krščanske ljubezni. Dobroto, ki jo izkažemo trpečemu bratu, sprejme križani Zveličar na svoje ime. »Boljan sem bil in ste me obiskali.« Tako mišljenje nam bo tudi vselej narekovalo pravo besedo. V sobi bomo pustili blagoslov, in tudi s seboj ga

bomo nesli. Ne bo dolgo in spoznali bomo, da je bolnikova soba res kapelica, iz katere stopiš bogatejši in čistejši.

TRPELA SEM — A NISEM BILA NA ZEMLJI

(Zgled za bolnike in trpeče)

Pred leti je bilo... Gospoda kaplana so obvestili, naj bi šel prihodnje jutro k bolni stari Moniki, ki želi, da bi jo prevideli.

Gospod je ostrmel... »Ali bo umrla? Sv. popotnico naj ji poneseš?«

»Sv. obhajilo bi silno rada prejela. Ne vem, zakaj tako želi ravno jutrišnji dan...«

Duhovnik je dobri starki ugodil in jo prišel obhajati. Nato pa jo vpraša, kako to, da si je ravno ta dan tako zaželela sv. zakramentov?

»Danes je moj praznik, tih in nepoznan. Sam Bog ve zanj in jaz. Važen spominski dan.«

»Spominski dan? — Pa nobenih rož, nobenega vezila, nikjer pisemca s čestitko, nobenega najmanjšega znaka slovesnosti?«

»Prečastiti! DANES JE 25 LET, KAR SEM LEGLA V POSTELJO, v nadi, da kmalu ozdravim. Pa nisem več vstala.«

»Oh, to je nebeška lestvica trpljenja! — 25 let!«

25 let nobene sv. maše, nobene pridige, — spoved in sv. obhajilo le zelo poredko, sem in tja, ko je nanesla prilika. Zanj, ki je v zdravih dneh tako pogosto krepila dušo ob angelski mizi... Ob nedeljah in praznikih je mogla le od daleč slišati BRNENJE zvonov (donenje) ki so vabili kakor odmevi večnosti. — Nikoli duhovnih vaj... 25 let!

In tista poniževalna bridkost, da je domačim v breme; da nikomur ne more pomagati, marveč da mora le sama pomoč prejemati. Začetkoma so jo prijatelji in sosedje sočutno obiskovali... Polagoma je prišlo pozabljenje. Dolge ure so se daljšale v dolge dneve, mesece in dolga leta. Vedno samevanje... Ne zdravnika, ne zdravnica, ne okrepčila, ne sočutja. Brez postrežbe in negovanja, brez pozornosti, brez ljubezni. Včasih je srečala trpke poglede, včasih pila — trde besede... Silne bolečine. Pritajene solze. Strašne, mrzlične noči, brez spanja, brez tolažbe. — Leta in leta... 25 let...

Blagor mu, kdor se zna tako zatekati na božje Srce, kakor ta srečna trpinka, ki je ob 25 letnici trpljenja dejala:

»TRPELA SEM PAČ, — A NISEM BILA NA ZEMLJI!«

»Kje pa si bila?«

»Vedno le pri Bogu.«

Kapucin pater Leopold pomaga

Castelfranco: Gospod Ferdinand Braganolo je bil nevarno zbolel na pljučah. Občinski zdravnik ga je dva meseca zdravil doma, a brez uspeha, kajti zdravje se mu je bilo toliko poslabšalo, da se je bila teža njegovega telesa znižala že na 46 kg. Poslali so ga bili v občinsko bolnico in tam so zdravniki izjavili, da bo le nekaj dni še živel. Hčerka tega bolnika je začela devetdnevno k

patru Leopoldu in pod vzglavje svojega očeta je dela podobico tega božjega služabnika. Proti vsakemu pričakovanju, v nekaj dneh, se je tvor sam odprl in rana na pljučah se je bila popolnoma zaprla. Hčerka je zagotovila, da je sanjala o patru Leopoldu, ki ji je rekel, da bo oče popolnoma ozdravel in da se bo na praznik domačega farnega patrona vrnil domov. Vse se je uresničilo.

PROŠNJE - ZAHVALE - DAROVI

PROŠNJE

Svetogorski milostni Materi božji se priporočajo:

N. N. - Trst: Za utrditev dušnega in telesnega zdravja sebi in družini.

D. V. - Trst: Za dober izid važnih zadev.

R. S. - Trst: Za srečno ureditev družinskih zadev.

U. S. K. - Trst: Za razsvetljenje nekaterih oseb, da bi prizadetim poravnale moralno in materialno škodo.

S. D. - Gorica: Za utrditev sv. vere dvema zakoncema, da bi se čimprej cerkveno poročila.

V. P. S. - Gorica: V zelo važnih zadevah.

ZAHVALE

Svetogorski milostni Materi božji se zahvaljujejo:

1. *O Marija, Mati mila,
zdravje si mi podarila,
čast in hvala Ti Devica,
zemlje in nebes Kraljica!*

Zahvaljujem se iz srca za ozdravljene dolgotrajne in hude bolezni, raka in vnetja.

KLEMEN ROZALIJA -
Sidol (Celje) - 17. 5. 1959

2. *Zahvala Tebi, Mati mila,
otroku zdravje si sprosila.
Je z bolnice se vrnil zdrav,
z ročico mahal Ti v pozdrav.*

B. J. - 4. 5. 1959

3. Zahvala za prejeto milost.

P. G. R. - 25. 9. 1958

4. Zahvala za obilne prejete milosti.

Sv. Peter v Savinjski dolini,
M. B.

5. Zahvala za zdravje in za dober uspeh v šoli.

K. A. S.

6. Zahvala za prejeto ozdravljenje mojega sina od paralize leta 1957.

Trst, 12. 8. 1959

7. Zahvala za prejete milosti.

PAVLICA
Gorica 1959

DAROVI ZA TISKOVNI SKLAD

Goreči častilci svetogorske M. B. salezijanske župnije Sv. Ivana Boska 12.000 lir; Trst: G. K. 200 lir; Trst: B. P. 100 lir; Gorica: Pavlica 500 lir; Trst: N. N. 500 lir; Rim: Sr. Claris 800 lir; Trst: G. M. 400 lir; Trst: Bratovščina Srca Marijinega 500 lir; Trst: N. N. 1000 lir; Trst: G. M. 100 lir; Trst: Č. S. S. 500 lir; Trst: Dve gospodični iz Marijine družbe 650 lir; Trst: G. Trošt 1000 lir; Trst: G. Oblak 500 lir; Trst: T. F. 400 lir; Trst: D. B. 500 lir; Trst: N. N. 1000 lir.—

Naj milostna Marija svetogorska vsem tisočero povrne!

NEZGODE
ROMARJA

*Jerneja
Trobca*

4.

Nasmejani popotniki so bušnili v glasen smeh, čeprav se jim je Jernej smilil. »Kaj hočemo, škoda res, da take pijače nismo popili, pa so na svetu še hujše nesreče. Bolje, da se steklenica zdrobi, kakor da bi se mi, kar se je tudi že kdaj zgodilo, n. pr. oni dan v nabrežinski javi.« Tako se je tolažil, ko je pobiral črepinje iz nahrbtnika. Medtem se je približal predor in gč. Nežka je zaprla okno. »Tako, tedaj, tudi ob steklenici sem, raca pečena, pa to ni največja nesreča. Ven z njimi!« In je zalučal črepinje skozi okno. Tak, drin, drin, tenk, tenk, tenk!

»Za božjo voljo, kaj pa delate tukaj? Tako razbijanje in krohot, kaj se je gospodi zmešalo? Moj Bog, šipa vsa na kosih!«

Predor, tema, dim, smeh. Vmes pa Jernejev hreščeči glas. »To je pa res danes smola, pa ne največja. Ne bojte se, gospod sprevodnik. Vse poplačam. In škoda ne bo tako velika, kakor če bi si bil razbil glavo. Količo dolgujem?«

»Za listek 1 K 60 stotink, za šipo 3 K 20 stotink, skupaj 4 K 80 stotink.« Tako, tako! Kako bi se sedaj jezila moja Barbara! Pa kaj, če vedno štedimo, moramo vendar tudi kdaj kaj potrositi.« Jernej išče in išče po žepih, pa ne najde beliča. »Glejte, no, raca pe-

čena, denarja ni nikjer! In vendar sem ga spravil prav v ta žep in ga še čvrsto pritrdil z zaponko. Kdo, kje, kako bi prišel do tako dobro spravljenega denarja?« Tedaj se mu zasveti v glavi. Barbara mu je ukazala zamenjati suknjo in takrat je pozabil na denar. »Ta je lepa, denarja nimam! Ne vem si pomagati, napravite z menoj, karkoli vam ljubo.«

»Pri prvi postaji v Rihembergu boste izstopili. Kar dolgujete boste poravnali na pristojnem mestu. Vaše ime, prosim?« »Jernej Trobca.«

»Omika zahteva, tako rekoč!«

»Prosim za besedo,« se oglasi učitelj Cvek. »Vi ste torej Jernej Trobec iz Pliskovice?« »Prav tako,« odvrne Jernej. »Ste torej znana kraška osebnost. Vaš glas gre še mnogo bolj na široko kot vaše telo. Marsikaj sem že slišal o vas in večkrat sem že mislil na to, da bi vas posetil, kajti slišim, da veste marsikatero kraško zanimivost. Kulturni delavec bi pri vas dvignil marsikateri ljudski zakla... Dragi sopotniki! Priznajte, da so nam bili trenutki tega častitljivega kraškega očanca že doslej pravi užitek. Ali ne zahteva od nas prava kulturnost, tako rekoč, izobrazba in omika, tako rekoč, da tega sopotnika podpremo in mu z majhno žrtvijo pomagamo iz velike zadrege? Predlagam, da se napravi zbirka. Vsak naj da, kolikor more, jaz dam kot prvi eno krono.«

Klobuk denarja

Nežka je bila navdušena za ta predlog, kajti imela je smisla za vse plemenito. Mimogrede bodi povedano, da je za tihim obzidjem svojega doma celo že marsikako pesmico skovala in pravkar je mislila na to, da bi mogla sebe in Jerneja ovekovečiti s primerno pesnitvijo. Vstala je torej in šla s klobukom gospoda Cveka od potnika do potnika. Nabrała je še čez 5 K, tako da je gospod učitelj mogel plačati ves račun in je še toliko ostalo, da je Jerneju obljubil gulaš in liter vina, ki ga bosta skupno použila na goriški postaji. *(Nadaljevanje prihodnjič)*

V MOLITVI PRED PODOBO
MILOSTNE SVETOGORSKE
MATERE BOŽJE

Ne pozabimo na naš duhovni molitveni sestanek pri svetogorski Mariji, ki je vsak dan ob 7. uri zjutraj in ob 9. uri zvečer. Kdor se ne bi mogel udeležiti prvega, naj se udeleži drugega. — Torej ob določenih urah bomo po objavljenem namenu (glej uvodni govor na 1. strani — 1. št. naše revije) zmolili 3 zdravarije z vzklikom: Kraljica Svetogorska, prosí za nas!

Vsi slovenski verniki se v molitvi združimo in goreče prosimo naša slovanska apostola sv. Cirila in Metoda, naj posredujeta pri Bogu, da bi se čimprej vsi vzhodni kristjani združili s katoliško Cerkvijo.

Molitev

ZA ZEDINJENJE VZHODNIH KRISTJANOV S KATOLIŠKO CERKVIJO

O, Gospod, ki si raznotere narode zedinil v češčenju svojega imena, prosimo te za krščanske vzhodne narode. Spominjamo se odličnega mesta, ki so ga imeli v tvoji Cerkvi, in te prosimo, navdihni jim željo, da ga zopet zavzamejo: da bodo z nami ena čreda pod vodstvom istega pastirja. Stori, da se skupno z nami poglobijo v nauke svojih svetih učiteljev, ki so tudi naši veri očetje. Obvaruj nas vsake napake, ki bi jih mogla od nas oddaljovati. Duh sloge in ljubezni, ki je znak tvoje navzočnosti med verniki, naj pospeši dan, ko se zedinijo naše molitve z njih molitvami, da bo vsak narod in vsak jezik spoznaval in slavil Gospoda našega Jezusa Kristusa, tvojega Sina. Amen.

Odpustek 500 dni; POM. (S. Paen. Ap., 22. maja 1937).

ŠIRITE »SVETOGORSKO KRALJICO« !

Čudovito lepa so okna svetogorske bazilike. Romarja naravnost očarajo živobarvane rozete, ki predstavljajo nekatere skrivnosti rožnega venca in več svetnikov.

Pričujoča rozeta predstavlja **Marijino vnebovzetje**.

P. F.

Slava Materi Kraljici

- 1. O Kraljica ljubljena,
up si vsakega srca!
Ljudstvo k Tebi zdaj hiti,
vsem izprosi milosti.*
- 2. O Marija v nas poglej,
vse z ljubeznijo ogrej!
Silno smo potrti vsi,
daj tolažbe, daj moči.*
- 3. Naj slavimo Te vse dni,
slavo pojemo Ti vsi!
Bele rože, vdani dar,
naj krasijo Tvoj oltar!*
- 4. Zbori angelski pojo,
vsi častijo Te lepo!
Mati, vredna hvale si,
celi svet naj Te slavi!*

OBVESTILA: Na Upravi revije »Svetogorska Kraljica« v Trstu Via Rapicio 3/I Trieste, ali v knjigarni »Fortunato« via Paganini 2 v Trstu - v Katoliški knjigarni v Gorici, Piazza della Vittoria 11, lahko dobite:

- Knjigo »**OBLJUBE SRCA JEZUSOVEGA**« z Devetdnevnico - pisatelj pater D. J. PATE', uvod k drugi izdaji napisal prelat dr. Jakob Ukmar . . . . . izvod Lir 260.—
- Knjižica »**SVETE VISARJE**« — Zgodovina božje poti in Devetdnevnica v čast Brezmadežni, izvod . . . . . Lir 100.—
- Knjižica »**SVETOGORSKA KRONIKA**« z Devetdnevnico v čast milostni svetogorski M. B., ... izvod Lir 100.—
- Note 5 **MARIJINIH PESMI** in **SV. PETRA**, spesnil Peter Flander, uglasbil mons. Stanko Premrl, komad . . . . . Lir 50.—